

leteckej geofyziky (aeromagnetika a aerogamaspektrometria). Pri geofyzikálno-geologickej interpretácii sa vzali do ohľadu najnovšie geologické poznatky, najmä skupiny A. Klinec et al.

Výsledky výskumu fyzikálnych charakteristík hornín, predstavujúce syntézu poznatkov zo súboru viac ako 5000 horninových vzoriek, sú veľmi cenným prínosom pre objektívnu interpretáciu fyzikálnych polí.

Podľa analýzy geofyzikálnych polí sa zostavila tektonická schéma a v nej boli vyčlenené štyri hlavné anomálne štruktúry: štruktúra Nizkých Tatier, Kráľovej hole a Fabovej hole, Kohúta a gemerika. Vnútri týchto štruktúr bolo indikované množstvo doteraz neznámych fenoménov, napr. rochovský granit, magnetické svory typu Brezina atď.

Zostavené geofyzikálno-geologické rezy Fišarka — Krpáň, Heľa — Koprás a Šumiac — Gočaltovo (zobrazujúce geologickú stavbu do hĺbky cca 5 km) potvrdili hypotézu o rozmiestnení mladého granitu a jeho významu vo vzťahu k rudolokalizujúcim prostrediam.

Na rozdielnom území sa poukázalo na veľmi dobrú koreláciu medzi fyzikálnymi rozhraniami a rudnými a nerudnými indíciami, čo umožňuje efektívne usmerňovať následný detailný prieskum.

M. Filo — P. Kubeš — M. Kurkin: **Geofyzikálny model geologickej stavby v okolí Rochoviec** (Bratislava 3. 11. 1983)

Plošným tiažovým a magnetickým mapovaním širšieho okolia Kohúta (Filo et al., 1974) sa v území Rochovce — Chyžné overila intenzívna a plošne rozsiahla záporná tiažová anomália sprevádzaná na južnom okraji kladnou magnetickou anomáliou. Výsledky výskumu fyzikálnych vlastností hornín a kvantitatívnej interpretácie poukázali na prítomnosť hustotne ľahkého a magnetického telesa v hĺbke okolo 800 m. Na overenie geofyzikálnych údajov bol vyhlbený štruktúrny vrt KV-3. V celom jeho profile sa zistili prejavy epigenetického zrudnenia (Ivanov, 1981).

Podľa geofyzikálnych a geologických informácií (Obernauer et al., 1980) bol zostavený „vstupný“ geofyzikálny model, ktorý poukázal na rad problémov pri riešení hlbšej stavby tejto oblasti. Znížením priemernej objemovej hustoty hlavne rochovského granitu, zmenou geometrie hustotne rozdielných prostredí a zohľadnením reliéfu terciéru autori získali nový geofyzikálny model, ktorého tiažový účinok dobre koreluje

s nameraným tiažovým poľom. Modelovaním sa vyčlenili základné štruktúrno-tektonické prvky, ktoré sa môžu využiť pri riešení podobných úloh v oblasti Slovenského rudohoria.

Pri modelovaní sa nekládol dôraz na časové, litologické, petrografické a mineralogické aspekty.

L. Zbořil — S. Halmešová — M. Kurkin — J. Šefara — M. Stránska: **Nové poznatky geofyzikálneho výskumu vnútorných kotlín Slovenska** (Bratislava 3. 11. 1983)

Prevažná časť geofyzikálnych výskumov vnútorných kotlín bola orientovaná na priestor pribradlového pásma, a to pri riešení stavby Trenčianskej, Iľavskej a Žilinskej kotliny, na „zónu“ záprisko-budapešťiankeho tektonického systému (Turčianska a Žiarska kotlina) a na priestor, ktorým prebieha tzv. pferovsko-štiavnický (jastrabský) hlbinný zlom (Bánovská kotlina).

Z interpretácie aplikovaného komplexu geofyzikálnych metód (gravimetria, seizmika, geoelektrika) sa zistilo, že prevažná časť vnútorných kotlín, najmä v pribradlovom pásme, má väčšiu mocnosť terciérnej výplne, ako sa doteraz predpokladalo. Novozistená beckovská depresia má cca 800 m mocnosť neogénu, trenčianska depresia cca 1000 m, v Iľavskej kotline je mocnosť neogénu na poklesnutých segmentoch väčšia ako 500 m; v Žiarskej kotline, v čiastkových depresiách, zrejme grabenového typu dosahuje mocnosť paleogénu 1500 až 2000 m.

Tri čiastkové neogénne depresie v Turčianskej kotline vykazujú mocnosť 1000—1500 m. Reinterpretáciou geofyzikálnych podkladov zo styku Žiarskej kotliny so sklenoteplickým ostrovom sa s ohľadom na výsledky štruktúrneho hydrogeologického vrtu ST-4 (Klago, 1981) overila skôr predpokladaná mocnosť žiarskej intravulkanickej depresie (v centrálnej časti 2600 m).

Geofyzikálne materiály z Bánovskej kotliny sú v štádiu komplexného hodnotenia. Z reinterpretácie seizmických meraní vychodí predpoklad, že depresiu v jej centrálnej časti vyplňajú neogénne sedimenty mocné cca 2600 m (Hrdlička, 1966).

Z hydrogeotermálneho aspektu je podstatné, že predterciérny substrát vo väčšej časti kotlin na značnom priestore tvoria mezozoické karbonáty porušené regionálnymi zlomovými systémami.